

“İSYAN” SÖZCÜĞÜ İSYAN ETTİ

Aydınlık Gazetesi, 4 Mayıs 2013

Yıldırım Koç

Sözcükler canlıdır; hatta duygusaldır. Eğer bir sözcüğü uygun yerde ve biçimde kullanmazsanız, kırılırlar, üzürlürler; bazı durumlarda isyan da ederler.

“İsyan” sözcüğü geçenlerde isyan etti. İstismar edildiğine, kötüye kullanıldığına inanıyor. Elinden gelse bunu yapanları mahkemeye verecek; ancak çaresiz. Beni aradı; dertleştik. Hiç olmazsa duygularını ben dile getireyim, dedim.

Türk-İş yönetimi 1 Mayıs öncesinde bir bildiri yayımladı. Bildiride şöyle bir bölüm var.

“İsyan ediyoruz. Ülkemizdeki güvencesiz çalışma biçimlerine; adaletsizliklere **isyan ediyoruz**. İşsizliğe, yoksulluğa **isyan ediyoruz**. Sağlık ve eğitim hizmetlerinin paralı hale getirilmesine, sosyal devletin gün geçtikçe budanmasına **isyan ediyoruz**.”

“İsyan” sözcüğünün namuslu bir geçmişi var.

“İsyan,” “başkaldırı” demektir.

“İsyan eden” başkaldırır, ayaklanır.

Spartaküs ayaklanması bir isyandı.

Mustafa Kemal’in önderliğindeki Milli Kurtuluş Savaşı bir isyandı.

1989 yılındaki Bahar Eylemleri bir isyandı.

4-8 Ocak 1991 Madencilik yürüyüşü bir isyandı.

Peki, siz bugün etrafınıza baktığınızda “isyan eden, başkaldırmış, ayaklanmış” bir Türk-İş görüyor musunuz?

Zavallı “isyan” sözcüğü! Türk-İş’i pek ciddiye almış da, bunları okuyunca üzülmüş, hatta kendi kendine isyan etmiş.

Üzülme, “isyan” sözcüğü, üzülmeye!

“İsyan ediyoruz” diye yazanlara güvenenler, onlara inananlar üzölsün, isyan etsin.

Türk-İş’in 1 Mayıs bildirisi, yalnızca “isyan ediyoruz” sözcükleriyle ilginç değildi.

Bu bildiride “işçi sınıfı” sözcüğü de geçmiyor.

“İşçi sınıfı” sözcüğü de pek kırılmış bu eksikliğe. Aradı ve sitem etti. “Bunlar ne biçim sendika; işçi sınıfı kavramını kullanmaktan bile çekiniyorlar; bu ne biçim 1 Mayıs kutlaması,” dedi.

Onu da sakinleştirdim. “İsyan” sözcüğünün başına gelenleri anlattım. “Hiç olmazsa senden söz etmemişler; bir de yanılıp şaşırıp seni yanlış bir biçimde kullansalardı daha fazla üzülmey miydin?” dedim.

Bana hak verdi. “Zaten onların ağızına pek de yakışmam; daha doğrusu, onlar bana pek yakışmazlar; sözümü etmemeleri iyi olmuş,” dedi. Bu ara “sermayedar sınıfı” sözcüğü de aramış, 1 Mayıs günü kendisinden söz edilmemiş olmasına ilişkin sitemlerini iletmişti. “İşçi sınıfı sözcüğü” bunu da duyunca rahatladı.

“Emperyalizm” sözcüğü de pek bozulmuş. e-ileti göndermiş. “Bunlar ne biçim sendika; dünyada ne olup ne bittiğini hiç anlamıyorlar mı; beni kullanmadan şu 1 Mayıs günü dertlerini nasıl dile getirebilirler ki?” dedi.

Onu yatıştırmak da bana düştü.

Bildiride “bağımsızlık” ve “Türkiye Cumhuriyeti’nin üniter devlet yapısının bütünlüğü” gibi ifadeler de yer almıyor.

Suriye’ye politikalarına, bölücü Anayasa girişimlerine, “barış” adı altında iç savaş çığırıklığı yapanlara hiç karşı çıkılmayan bir bildiri söz konusu.

İşte böyle. Hükümete karşı çıkmaya cesaret edemeyen, işçi sınıfı sözcüğünü ağızına alamayan, tüm sorunların sorumlusu emperyalizm sözcüğünden çekinen, bütün bunlardan sonra da “isyan ediyoruz” diyebilen bir 1 Mayıs bildirisi, haklı olarak Türkiye işçi sınıfı tarihine geçmiştir.

Peki, “isyan eden” Türk-İş’in ve bağlı sendikaların yöneticileri 1 Mayıs günü neredeydi?

“İsyan eden” (akil) Mustafa Kumlu ve Ergün Atalay hangi meydanda mitinge katıldı? Hangi mitingde konuşma yaptı? Ne konuştu? Pevrul Kavlak, Nazmi İrgat ve Ramazan Ağar Beşiktaş’ta baskılara “isyan” etti mi?

“İsyan” sözcüğüne bütün bunları anlattım. Yazılanların ciddiye alınacak bir yanının bulunmadığına ikna olunca rahatladı.

Türk-İş’i tanımayanca bildiride yazılanları ciddiye almış, üzölmüş zavallı.